

K. Norel

DE KLEINE Kroniek

China verzwolgen door de Rode Vloed

Als jullie één Chinese naam onthouden hebt dan is het stellig die van Tsjang Kai Sjek.

Hij was de generaal, die in een lange en bange oorlog China stand deed houden tegen en eindelijk winnen van Japan. Al 10 jaar vóór de grote oorlog in Europa begon, waren de Jappen China binnengevallen. In 1932 werd om Sjanghai, de grote havenstad van China, waar in Mei van dit jaar ook gestreden is, zeer hard gevochten en de Jappen kregen er lelijk op hun kop. Later moest Tsjang Kai Sjek terug trekken. Het grootste en rijkste deel van China werd door Japan bezet. Doch in Tsjoengking, een stad diep in het binnenland van China, omringd door bergen en gelegen in een woeste streek, hield Tsjang Kai Sjek stand, vele jaren lang, totdat in 1945 de legers van de Tenno China ontruimen moesten. Tsjang Kai Sjek was overwinnaar, bevrijder van zijn land.

En deze zelfde Tsjang Kai Sjek, die tegen het machtige Japan zo dapper stand hield, verliest het nu in een burgeroorlog van de Communisten.

In het Noorden, in Mongolië, is de opstand begonnen. Mongolië is een buitengewest van China, geweldig groot, maar dun bevolkt en onbeschaaft; de laatste tijd stond het sterk onder invloed van de Sovjet-Unie, die hier aan China grenst.

Over de beroemde Chinese muur, die eeuwenlang China tegen de barbaren heeft beschermd, zijn de communistische Mongolen getrokken. Zij namen Peiping in, tot 1911 de Chinese keizerstad. Ze veroverden Nanking, dat daarna hoofdstad der Chinese republiek was. Voor de Jangtsekiang, de Gele Rivier, die de rijkste en vruchtbaarste delen van China omsluit, zijn de legers van de communisten een tijdlang blijven liggen, maar in April van dit jaar trokken ze de rivier over en in Mei viel Sjanghai, de grote Chinese havenstad, in handen van de roden, terwijl sterke kolonnes van hun legers ver naar het Zuiden oprukten, haast zonder tegenstand te ontmoeten.

Toen was het duidelijk dat de macht in China aan de Communisten

zijn zou en dat Tsjang Kai Sjek de nederlaag geleden had.

Jullie vraagt je af hoe het mogelijk is dat Tsjang Kai Sjek, de taaie en dappere vechter tegen het machtige Japan, na zijn grote overwinning zo'n ruzie met zijn eigen volk kon krijgen en het daarbij verliezen moest?

Voor het antwoord op die vraag moeten we op Marshall letten.

Marshall kennen jullie natuurlijk. Hij was de man van het Marshallplan, waardoor Nederland en vele andere landen in Europa zoveel hulp van Amerika krijgen, dat wij de gevolgen van de oorlog reeds voor een aardig deel te boven zijn.

Wel, deze zelfde Marshall is in 1946 voor de president van de Verenigde Staten naar China geweest. Hij had de opdracht om te onderzoeken of China Amerikaanse hulp waard was. En hij is in Washington terug gekomen met de boodschap: Neen, China is die hulp niet waard. Het is daar een corrupte bende. De rijken zuigen de armen uit. De kooplui baden er in weelde. De generaals leiden een leventje van plezier. Ze vechten niet voor hun land, doch om hun eigen zak te spekken. De boeren hebben het verschrikkelijk slecht; de arbeiders leven altijd op de rand van de honger en dikwijls sterven zij van honger. En Tsjang Kai Sjek kan deze Augustus-stal niet reinigen.

Toen heeft Amerika zijn handen van China afgetrokken.

Sovjet-Rusland deed het niet. Dat zag zijn kans schoon. In Europa kon het niet verder doordringen, omdat dáár Amerika wel hulp bood en de Westeuropese landen zich zelf ook schrap zetten tegen het binnendringen van het Russisch communisme. In China had het ruim baan. Amerika was weg. En in China zelf waren de

massa's zeer ontevreden over de ellende, waarin zij leefden, deels te wijten aan de lange oorlog, voor een ander deel aan de slechtheid der Chinese machthebbers.

Sovjet-Rusland heeft de Communisten in Mongolië bewapend. Sovjet-Rusland stuwt de rode vloed, die China thans verzwelgt.

Er zijn Chinezen, fel anti-communistisch en nog meer anti-Russisch, die de communistische invasie met gelatenheid bekijken. China is in zijn lange geschiedenis zo vaak door de barbaren overstroomd, zeggen zij, maar de uitkomst was altijd dat na enkele eeuwen, die barbaren waren opgegaan in het Chinese volk. China blijft altijd zichzelf.

Dat zijn Chinezen, die in eeuwen denken. Welke ellenden hun land thans ook mag ondergaan, zij geloven dat het zich herstellen zal, misschien over een paar honderd jaar.

Wij, Europeanen, houden ons gewoonlijk liever met het heden en de naaste toekomst bezig. Wij herinneren ons dat de communistische heersers de wereldheerschappij begeren, evenals Hitler die wilde. En wij herinneren ons dat Hitler ook eerst zijn macht in het Oosten uitgebreid heeft om later het Westen aan te vallen. Wij maken ons bezorgd over deze geweldige uitbreiding der macht van Sovjet-Rusland. Hoe zal het thans met Zuid-Oost-Azië gaan? Met Indië?

En hoe zal het gaan met de Christelijke zending in China? Die heeft de laatste veertig jaren grote vorderingen gemaakt. Zal zij vrij blijven? We moeten ernstig twijfelen als we zien wat de Christelijke kerken ondervinden in andere landen, die onder invloed staan van Moskou.

God zij het Chinese volk, in het bijzonder de Chinese Christenen, genadig.

PRINSES WILHELMINA VERJAART

Op de laatste van deze maand hoopt Prinses Wilhelmina Haar 69ste verjaardag te vieren. Het is voor de eerste maal dat zij die dag viert als Prinses Wilhelmina der Nederlanden. Het doet nog wel wat vreemd aan. Altijd, zolang we ons herinneren, was 31 Augustus de Koninginnedag. Nu niet meer. Maar Gode zij dank; vlaggen kunnen we nog wel op deze dag en Oranje dragen ook. Want we mogen door Gods gunst onze geliefde Prinses Wilhelmina nog in ons midden hebben. We zijn dankbaar, dat ze van de welverdiende rust mag genieten. Maar het is een werkzame rust, want H. K. H. houdt zich bezig met de schilderkunst en door haar tentoonstelling liet ze ons volk daar mee van genieten. Moge God haar leven nog vele jaren sparen, tot vreugde van de vorstelijke familie en van ons allemaal.